

Sygn. akt V KO 77/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **P.D.** ,
oskarżonego o przestępstwa z art. 197 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 9 listopada 2017 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w W.,
z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt II K (...),
w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. – *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w W. wystąpił, w trybie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy oskarżonego P.D. innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w B. – z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że wobec oskarżonego stosowany jest środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w [...] Szpitalu [...] w B., a z pisma dyrekcji wskazanej placówki oraz z informacji uzyskanej od funkcjonariusza policji Wydziału Konwojowego KWP w W. wynika, że obecnie nie można przeprowadzić rozprawy przed Sądem Rejonowym w W. z uwagi na niemożność wykonania konwoju.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że instytucja przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu stanowi istotne odstępstwo od ogólnej zasady właściwości miejscowej sądu i jako instytucja zupełnie wyjątkowa nie może być nadużywana, a także nie podlega wykładni rozszerzającej. Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii sądu właściwego miejscowo sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości.

W realiach niniejszej sprawy przesłanka "dobra wymiaru sprawiedliwości", uzasadniająca przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., nie występuje. Odnosząc się bowiem przede wszystkim do powołanego we wniosku pisma z [...] Szpitala [...] w B. należy zauważyć, że w piśmie tym nie wykluczono możliwości stawiennictwa oskarżonego przed Sądem Rejonowym w W., a jedynie zaznaczono, że konieczne jest zapewnienie konwoju Policji. Podnoszona natomiast kwestia niemożności dowiezienia oskarżonego P.D. przez (...) oddział Wydziału Konwojowego KWP w W., która wynika z rozmowy telefonicznej sędziego referenta z funkcjonariuszem policji KWP w W. nie jest tego rodzaj okolicznością, która mogłaby uzasadniać przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. Instytucja z art. 37 k.p.k. nie może być bowiem wykorzystywana do rozwiązywania trudności technicznych i organizacyjnych związanych z funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości, gdyż *ratio legis* tej instytucji dotyczy zupełnie innego obszaru działania sądów, w wyjątkowych, indywidualnie ocenianych sprawach, kiedy przede wszystkim zagrożone są te pozostałe dobra wskazane art. 45 ust. 1 Konstytucji, a więc niezależność, bezstronność i niezawisłość sądu (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., II KO 21/07, R-OSN KW 2007, poz. 877*).

Nie sposób jednocześnie nie zauważyć, że wskazywane przez wnioskującego Sąd przeszkody nie uniemożliwiły jednak przetransportowania oskarżonego z placówki w G. do szpitala w B. (postanowieniem z 1 czerwca 2017 r. zmieniono miejsce wykonywania środka zabezpieczającego wobec P.D.), a więc miejscowości oddalonej o prawie 300 km. Zaznaczenia przy tym wymaga, że odległość z B. do W. wynosi około 120 km. Jeżeli zaś rzeczywiście wrocławski oddział Wydziału Konwojowego KWP w W. nie będzie w stanie dowieźć oskarżonego na rozprawę,

to nie jest przecież wykluczone skorzystanie przez Sąd Rejonowy w W. z pomocy w tym zakresie innej jednostki konwojowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[as]